

بسم الله الرحمن الرحيم

شادی مومنانه

یکی از باورهای غلطی که بسیار رایج شده، موضوع ضد شادی بودن دین اسلام است که متأسفانه این باور از دو دلیل عمده سرچشمه می‌گیرد: اول عدم تعریف صحیح شادی واقعی مورد تأیید اسلام است و برای مورد دوم می‌توان به تبلیغات سوء دشمنان اسلام اشاره کرد.

در این مطلب تلاش داریم به صورت کلی شادی مورد تأیید اسلام یا به عبارتی شادی مومنانه را تعریف کنیم.

در ابتدای کار باید اذعان کرد بسیاری از سخت‌گیری‌های صورت گرفته صرفاً بر اساس سلیق و منافع شخصی بوده که به نام اسلام در میان جوامع رواج یافته. چنین مواردی به قدری زیادند که نمونه‌های آن را هر روز می‌توان در گوشه و کنار رویدادهای مختلف مشاهده کرد، و قسمت جالب‌تر زمانی اتفاق می‌افتد که حساسیت بر مسائل «من در آوردی» بیش از چهارچوب‌های اصلی است.

اما باید به صورت صریح یادآور شد اسلام به هیچ وجه با اصل شاد بودن مخالفتی ندارد و بلکه تأکید فراوانی بر شاد بودن مسلمانان دارد. اساساً همانگونه که لازمه حرکت خودرو، بنزین، روغن و... است؛ شادی نیز از ضرورت‌های ادامه‌ء حیات و همچنین کمال انسانی است.

اما عده‌ای با توسل به انواع شادی در غرب ادعا می‌کنند اسلام با شادی ضدیت دارد که پیش از پاسخ دادن باید از آنها پرسید که به نظر شما چرا در جوامع غربی آمار خودکشی به شکل فاجعه‌باری بالاست؟ مگر غرق در شادی نیستند؟! انسان‌های شاد خودکشی می‌کنند؟!

و اما در پاسخ می‌توان تأکید کرد که جنس شادی‌های مومنانه اساساً با سبکی که توسط ضد فرهنگ غرب تبلیغ می‌شود متفاوت است. (شادزیستی یکی از موارد مورد تأکید اسلام است، حتی در این مورد می‌توان به این موضوع اشاره کرد که یکی از بهانه‌های شورای سقیفه برای مناسب ندانستن حضرت امیرالمومنین (ع) جهت خلافت «خنده‌رو» بودن این ابرمرد تاریخ بشریت است.)

اما اسلام برای شاد بودن افراد چهارچوبی را مشخص کرده که رعایت آن به سود شخص و سایر افراد جامعه است. اسلام برنامه‌ای اجتماع محور است و به شدت با فردگرایی مقابله می‌کند. یک فرد مسلمان نمی‌تواند بدون توجه به تأثیر شادی خود بر دیگران عمل کند. به طور مثال اگر شخصی باز یادکردن صدای موسیقی (خواه موسیقی حلال باشد یا حرام) لذت می‌برد اما صدای موسیقی سبب رنجش دیگران می‌شود، اسلام این عمل را مردود می‌داند.

مسئله دیگر که چهارچوب‌ها را معین می‌کند این است که شادی کوتاه مدت، شادی‌های طولانی مدت خود شخص را سلب نکند. شخصی که به شرب خمر روی می‌آورد شاید این عمل لذت کوتاه مدتی برای او به همراه داشته باشد اما بعدها با ابتلا به امراض جسمی و روانی شادی طولانی مدت از وی سلب خواهد شد.

و اما موضوع دیگری که مورد بحث است عدم درك خارجى ساير افراد از شادى‌هاى مومنانه است که با يك مثال ساده مى‌توان به نتيجه كاملی رسيد. شخصی که به بيماری سرماخوردگی مبتلا شده باشد، نمی‌تواند مزه بسياری از خوراکی‌ها را حس کند و دهان تلخش سبب می‌شود گمان کند اين خوراك يا نوشيدنی تلخ و دارای مزهء بدی است. افرادی که چنین سبک زندگی را تجربه نکرده‌اند چنین حالتی دارند. لذا لازم است برای درك شادى‌هاى مومنانه مانند آنها عمل کرد.

پس باید همواره توجه کرد که انسان بدون شادی نمی‌تواند به کمال و حضور مفيد در جامعه انسانی دست پیدا کند؛ اما چهار چوب‌هایی وجود دارد که با آگاهی و رعایت آن می‌توان به شادی هميشگی مومنانه که مورد تائيد اسلام است، دست پیدا کرد.

به قلم: محمد علی بخشى پور (آر شاور)